

soudem pro Staré Město a Josefov v Praze k rozhodnutí o žalobě nezl. Františka Š-a proti Emilu W-ovi v M., úřední soud Libava Pruské Slezsko, o uznání otcovství a placení výživného v ten rozum, že stanovil příslušným okresní soud v Šumperku.

D ů v o d y:

Podle spisů jest žalovaný českoslov. státním příslušníkem, ale nemá v tuzemsku obecného soudu. Jde o žalobu o určení nemanželského otcovství a plnění otcovských povinností, tedy o žalobu z poměru rodičů k dětem, pro kterou ustanovuje § 100 j. n. ve znění čl. II. č. 7 zák. ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. podpůrné sudiště. Nemá důvodu omezovati toto sudiště jen na žaloby z poměru manželských rodičů k dětem, neboť § 100 j. n. nerozeznává a občanský zákon na několika místech, na př. v §§ 166 a 170 mluví také o rodičích nemanželských dětí. Důvody předpisu §u 100 j. n. — uvedené v motivech k § 28 j. n. — platí též pro žaloby o otcovství, jsou-li strany československými státními příslušníky a zejména, je-li dítě pod poručenstvím tuzemského soudu. Nedostatek tuzemského sudiště pro takové žaloby mohl by býti tuzemskému nemanželskému dítěti na úkor tím spíše, že některá cizozemská zákonodárství buď vůbec nepřipouštějí zjišťování nemanželského otcovství, nebo jen s určitým obmezením. Ježto pak nezl. František Š. jest podle spisů pod poručenstvím okresního soudu v Šumperku, ježto jeho nemanželská matka v obvodu tohoto soudu bydlí a má tam tedy i nezletilec podle §§ 65 a 72 j. n. svůj obecný soud, může u tohoto soudu podána býti i žaloba o otcovství podle § 100 j. n. Za tohoto stavu věci netřeba zkoumati, u kterého tuzemského soudu by bylo podati žalobu, kdyby ani žalující nezletilec v tomto státu obecného soudu neměl.

Čís. 6234.

Vrácení přeplacených obecních přírážek nelze se na obci domáhati pořadem práva a to ani z důvodu, že obec uznala nárok na vrácení přeplatku.

(Rozh. ze dne 7. září 1926, R I 640/26.)

Proti žalobě, již domáhal se žalobce na obci v Čechách vrácení neprávem prý zaplacených obecních přírážek, namítla žalovaná obec nepřipustnost pořadu práva. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dle stavu věci nižšími soudy zjištěného žalobce obecní přírážky, jichž vrácení se domáhá na žalované touto žalobou, zaplatil za tím úče-

lem, by splnil svou veřejnoprávní povinnost finančními zákony mu uloženou vůči žalované jako veřejnoprávnímu podmětu. Z důvodu toho žalovaná, vybírajíc obecní přírážky od žalobce, nevystupovala vůči němu jako podmět soukromoprávní, nýbrž jako podmět veřejnoprávní a jde zde proto o veřejnoprávní poměr mezi žalobcem a žalovanou, z něhož vznikl žalobcův nárok na vrácení přeplatků obecních přírážek. Vybírání obecních přírážek k státním daním děje se nyní ovšem týmiž orgány, které jsou pověřeny vybíráním těchto; nikoliv tedy obcemi, než proti obecním přírážkám lze se dle § 42 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. o přechodné úpravě finančního hospodářství obcí odvolati k bezprostřednímu úřadu dohlédacímu a obecní přírážky nesprávně vypočtené lze bráti v odpor odvoláním, o němž rozhoduje s konečnou platností finanční úřad. Nepatří proto tohoto poměru se týkající otázky právní a nároky na něm se zakládající na pořad práva. Na tom nic nemění, že snížením základní daně výdělkové v řízení správním byl žalobci opatřen podklad pro uplatňování nároku na vrácení přeplacených obecních přírážek a že žalovaná tuto svou povinnost ku vrácení přeplatků obecních přírážek následkem svrchu uvedeného rozhodnutí úřadů správních uznala, neboť uvedeným rozhodnutím úřadů správních nárok žalobců na vrácení přeplatků obecních přírážek nepřestal býti nárokem veřejnoprávním a může se proto jich vrácení žalobce na žalované domáhati jediné cestou správní. Uznáním tohoto veřejnoprávního závazku žalované na vrácení přeplatků nemohl vzniknouti mezi žalobcem a žalovanou nárok soukromoprávní, neboť i žalovaná, uznávajíc tento nárok žalobcův, nejednala a jednati ani nemohla jako podmět soukromoprávní, nýbrž mohla nárok žalobcův uznati jen jako podmět veřejnoprávní, který od žalobce něco přijal, nač dle rozhodnutí úřadů správních nemá více nároku. Dotýká se proto toto uznání žalované nároku veřejnoprávního. Za tohoto stavu věci není správným názor rekursního soudu, že jde zde o uplatňování nároku soukromoprávního z důvodu §u 1431 nebo 1435 obč. zák., po případě z důvodu uznání.

Čís. 6235.

Při žádosti o vklad společného (simultánního) zástavního práva přísluší jednotlivým knihovním soudům, by rozhodly samostatně o žádosti za povolení vkladu společného zástavního práva. Soud knihovní jest oprávněn zkoumati pouze formální platnost listin a zda žádost vyhovuje §u 94 kn. zák., není však oprávněn zkoumati, zda vkladné listiny i s hleďiska hmotného práva jsou platnými a závaznými.

(Rozh. ze dne 7. září 1926, R I 668/26.)

Soud první stolice (okresní soud v Pardubicích) zamítl knihovní návrh, by vloženo bylo simultánní zástavní právo ve vkladbách vedlejších na nemovitostech v obvodu okresního soudu v Pardubicích, maje za to, že knihovní žádost měla býti podána u okresního soudu